

[Bertel Dahlgaard.]

hælder til, at det største parti eller den største partikonstellation har en slags førstret til at danne regering, selvom partiet eller partikonstellationen ikke har flertal i folketinget. Dernæst fandt vi det ret og rimeligt, at der gaves den tidligere statsminister som leder af det parti, der havde den forholdsvis største fremgang, lejlighed til at søge en politik tilrettelagt, der kunne finde ørenlyd i folketinget.

I denne forbindelse var det heller ikke urimeligt at erindre sig de fortjenester, den tidligere statsminister ubestrideligt har indlagt sig ved gennemførelsen af den nye grundlov. Jeg kunne her tilføje, at den tidligere statsminister fra tid til anden også har udvist en forståelse for socialliberale synspunkter, som var husvilde i venstre, medens husguderne hed Madsen-Mygdal eller Knud Kristensen. Jeg håber ikke, denne anerkendelse fra min side vil kunne kompromittere det ærede medlem hr. Erik Eriksen overfor hans egne.

I og for sig er der ikke grund til yderligere at uddybe begivenhederne omkring regeringsskiftet. De konservative ville ikke på forhånd give et rent venstreministerium frit lejde, og retsforbundet anbefalede direkte kongen at overdrage til den nuværende højtærede statsminister, hr. Hedtoft, at søge en regering dannet, og de to partier må jo så, som de er venner til, dele ansvaret for begivenhedernes videre forløb.

Det ærede medlem hr. Aksel Møllers udtalelse i går gør dog, at jeg må føje enkelte bemærkninger til. Når man hørte det ærede medlems udtalelser om regeringsdannelsen, fik man et stærkt indtryk af, at de konservatives hedeste ønsker var at sidde i et ministerium med radikal støtte, og man fik et indtryk af den voldsomste forbitrelse over, at vi måtte afslå dette; men sådan er vel forsmåede bejleres følelser. Må jeg spørge: Har det ærede medlem hr. Aksel Møller slet ikke tænkt på, hvilken lidet flatterende stilling han ved sine udtalelser i går bringer sig selv i: han og hans partis ministre tryglende om at blive holdt oppe af os? Det radikale venstre, der af de konservative og deres presse under skiftende forhold er regaleret med næsten ethvert ukvemsord, man kunne finde frem, os inklinerer man for, om vi dog ikke nok vil være støttepiller for kon-

servative regeringspartnere. Har vi dog ikke haft det så rart sammen i 3 år? — Vi er virkelig ikke nogen konservativ drage, lyder det fra det ærede medlem hr. Aksel Møller. Og når vi afslår frieriet, bliver det ærede medlem grov og siger, at så må det skyldes mental formørkelse, der kræver lægebehandling. Jeg skal ikke gøre gengæld, men blot opfordre det ærede medlem til nu, så vidt det er muligt, at få nerverne i ro, så skal jeg anskueliggøre de fejltagelser, han gør sig skyldig i.

For det første: vi har ikke i 3 år stået i et politisk forhold til det ærede medlem og hans parti, som berettiger ham til at tro, at vi vil være kautionister for en konservativt inspireret politik. Det ærede medlem har været medlem af en regering, som i udenrigspolitikken har fået sin støtte fra socialdemokratiet, og som er enedes med socialdemokratiet og os om en grundlovspolitik, som vi er tilfredse med, og så er der iøvrigt i de 3 år ført en politik fra sag til sag, hvor alle betydende ting, der er gennemført, er tiltrådt både af socialdemokratiet og af os. Vi vil meget gerne vedstå, at det radikale venstre i betydelig grad har formidlet modsætningerne for at nå frem til enighed, og jeg skal også gerne bekræfte, hvad det ærede medlem hr. Poul Sørensen sagde på et konservativt møde forleden, at når det lykkedes så godt, skyldtes det hensynet til grundlovssagen.

Jeg siger også dette til det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Bortset fra enkelte liberaliseringsspørgsmål er alt, hvad han har gennemført, virkeliggjort med socialdemokratisk støtte, og på de områder, hvor han og hans konservative handelsminister har nægtet at liberalisere, har han støttet sig til socialdemokratiet imod os.

Men vi ser slet ikke de konservative som en reaktionær drage — de er i det hele taget ikke frygtindgydende —, og vi forhandler gerne sagligt og venskabeligt med de konservative i det daglige arbejde, uanset om vi ofte vil være deres modstandere. Men vi ser det altså virkelig ikke som en naturlig opgave for os at bringe konservative ministre til verden, og derfor vil det ærede medlem hr. Aksel Møller måske nok forstå, at vi finder det mest passende, at det ærede medlems og hans partis tilnærmelser ikke bliver altfor påtrængende.